

President: JOAN BOSCH I ROURA.
Vicepresident: JOAN VALL I CLARA.
Consell d'Administració: ISABEL BOSCH I PI, JORDI BOSCH I ROURA, DAVID MARCA I CAÑELLAS, JOAN RIBAS I FEIXAS I ESTEVE VILANOVA I VILA.

Comissió Permanent del Consell Editorial: NARCÍS-JORDI ARAGÓ (President), JOAN BOSCH (Vicepresident 1r), JOAN VILLARROYA (Vicepresident 2n), JOAN BALLESTER, JORDI BOSCH, PEP COLLELLEDMONT, ROSA FONT, JAUME OLIVERAS, JOAN RIBAS, LLORENÇ SOLDEVILA I ESTEVE VILANOVA. **Defensor del Lector:** PEP COLLELLEDMONT I OLIVA (defensor@elpunt.cat).

Directors Generals: ANNA MARIA RIBAS (Gestió) i EMILI GISPERT (Continguts).
Subdirector General de continguts: JORDI GRAU.
Directors Comercials: SANTI AMORES (El 9), JORDI CANTÓ (El Punt.cat), XEVI ESTEVA (Agències), SARA MASSANAS (Organització), EVA NEGRE (Presència) i CRISTINA TAULATS (Equips Locals).
Administració: CARMÉ BOSCH. **Compres:** LLUÍS CAMA. **Distribució:** CONCEPCIÓ CASALS.
Màrqueting: TONI COROMINAS. **Recursos Humans:** MIQUEL FUENTES. **Finances:** MANEL GÓMEZ. **Serveis al Lector:** CARLES GRI. **Sistemes d'Informació:** JOSEP MADRENAS. **Relacions Institucionals:** XAVIER PAJARES. **Comunicació:** ALBERT PARÍS. **Difusió:** EDUARD VILLACÉ.

Director: EMILI GISPERT I NEGRELL.
Directors Adjunts: MIQUEL RIERA (Comarques Gironines), FERRAN ESPADA (Comarques Barcelonines), MERCÉ RIBÉ (Camp de Tarragona i Terres de l'Ebre), JORDI CAMPS (Tancament), GERMÀ CAPDEVILA (Catalonia Today), MANUEL CUYÁS (Sèries), JORDI GRAU (Opinió), TONI MUÑOZ (Apunts i Consell Editorial), XEVI SALA (Informació General), PEP RIERA (El 9), ENRIC SERRA (El Punt.cat) i JOAN VENTURA (Presència).
Redactors en Cap: JOSEP MARIA FLORES, JOSEP MARTINOY, JORDI MOLINS, RICARD PALOU, JOAN RUEDA I TURA SOLER.

LA TRIBUNA

Martí Gironell

Escriptor i periodista

El príncep dels pobres

Convidat per la fundació Príncep de Girona, Muhammad Yunus ha tornat a Catalunya. No el conec personalment, però fa molts anys que el segueixo i pel que li he llegit i li he sentit explicar, crec que és un dels homes d'aquest món que toquen més de peus a terra. I això que s'ha hagut de sentir un piló de vegades que era poc realista, que era un idealista, que era un somiatruites, que era un il·luminat, que era un il·lús... D'un temps cap aquí, però, aquests adjectius més aviat despectius s'han tornat elogiosos, sobretot, després que se li concedís el premi Nobel de la pau ara fa quatre anys. Per què s'ha hagut de sentir tot això? I, encara potser més important i significatiu, per què les crítiques s'han convertit en elogis?

Muhammad Yunus, conegut com el banquer dels pobres, és l'impulsor del Grameen Bank –el banc del poble, en bengalí– i és el creador dels microcrèdits. Una fórmula de finançament completament oposada a les lleis de l'economia mundial que no només ha demostrat que és possible sinó que a més funciona i dóna rèdits. Fa més de vint-i-cinc anys que el banc de Yunus dóna préstecs sense avals a persones sense recursos, preferiblement dones perquè elles són més responsables i miren pel seus –una manera de mirar-se els clients de què

potser també en podrien aprendre els bancs occidentals; eii!, és una idea, que de tot se n'aprèn–. Persones sense recursos no vol dir que no tinguin capacitat de fer rutllar un negoci, contra això també fa anys que lluita Yunus. Es resisteix a considerar la pobresa com una part de la vida, tal com se l'ha considerat fins ara.

La pobresa no la generen els pobres, que són els que la pateixen, sinó que, segons Yunus, el responsable és el sistema financer que s'ha demostrat que no funciona. Un sistema que nega a una majoria de la població els seus serveis. Un sistema pervers regit per la cobdícia –aquell desig irrefrenable de posseir més i més riqueses que s'ha vist que servia només per convertir unes poques persones en un club de privilegiats–. Rics que perden molts diners però que encara els en queden molts més. Aquest economista format a Harvard ha combatut aquest sistema que només dóna diners als que ja en tenen perquè ningú no dóna el primer euro per què una persona pugui fer el següent. Ell ho ha fet perquè per sobre de tot creu en les persones, confia en les idees.

I ell és el primer que reconeix que pensar els microcrèdits no és un sistema mecànic, són accions amb persones, i com tot allò relacionat amb persones de vegades funciona,

LLUÍS ROMERO

S'ha dedicat a promoure la creació d'empreses socials en comptes de fomentar la caritat

i de vegades no, com tot. Yunus diu que “al llarg de la història sempre s'ha dit: tu queda't així, i jo t'alimento. Això no suposa cap ajuda, és com donar menjar a un animal del zoo. La vida es basa a afrontar reptes, en la capacitat d'assumir l'èx-

it, però també el fracàs, de les nostres accions”.

Per aquest motiu Yunus s'ha concentrat a promoció social en comptes de fomentar la caritat. La caritat és molt lloable i, certament, ha estat molt necessària, però no és la resposta perquè una persona, un poble, pugui avançar. Una vegada s'han gastat, els diners de la caritat s'han acabat, en canvi Yunus defensa que un dòlar o un euro invertit en una empresa social es recicla i així el diner és més poderós. Perquè no oblidin que una empresa social és una empresa en què la raó de ser, tot i beneficiar aquells que hi treballen i tot i buscar obtenir guanys, és satisfer les necessitats de la societat en què es desenvolupa. Un exemple.

Ara Yunus i el Grameen Bank han engegat un projecte per utilitzar el telèfon mòbil en els pobles. Es tracta de cedir un telèfon mòbil a una dona del poble, i ella el lloga entre els seus veïns. D'aquesta forma, ella posa un negoci que genera beneficis no només a ella sinó també a la seva comunitat i, per tant, tots junts com a poble fan passos endavant per sortir de la pobresa. Invertir per impulsar solucions als problemes de les persones, aquest és el missatge que ha deixat a Girona i a Barcelona el príncep dels pobres.

Unitat, unitat, unitat...

Anna Serrano

De petits jugàvem a un joc consistent a repetir una paraula tantes vegades que, al final, perdia el sentit. Unitat, unitat, unitat, unitat, unitat... Les crides dels grups polítics instant a recollir l'esperit de la multitudinària manifestació que va aplegar un milió i mig de persones pel centre de Barcelona tenen aquest efecte. Les forces parlen

obsessivament de front comú, de fer pinya, d'anar plegats, d'una sola veu... però quan anem de les paraules als fets no sembla que ningú estigui disposat a cedir ni un mil·límetre, i menys amb les eleccions a tocar. Retorn al miratge de la unitat catalana.

La mobilització, de to independentista –malgrat que el govern digui ara que els crims sobiranistes eren minoritaris–, va tenir la grandíssima virtut de treure al carrer massivament

aquells que estan pel dret a decidir, però també els que deploren l'agressió del Tribunal Constitucional contra l'Estatut, els que se senten enganyats per la suposada Espanya plurinacional del PSOE o simplement els que estan farts, cansats de tot. A la impressionant fotografia de dissabte es va veure sindicats, patronals, col·legis professionals, entitats de tota mena...

Instal·lats en el dia després del 10J, però, les forces erigides en representants de la ciutadania

són incapaces de portar la unitat al terreny polític. Un cop més. Ni tan sols perquè el Parlament aprovi demà en el ple extraordinari sobre la sentència del Constitucional una resolució conjunta en contra de la retallada. De què servirà la sessió monogràfica si no n'hi ha?

El rellotge corre en contra d'un text que els mateixos partits veuen molt difícil. En les properes hores ja s'albiren els típics episodis de desmarcatges, ultimàtums i condicions *sine*

qua non. Però el 10J mereixeria una reflexió. Les formacions es poden permetre que no hi hagi consens després de la manifestació més gran? Poden ignorar el clam català i seguir com si res amb el pim pam pum preelectoral? El moment requeriria unió política a Catalunya i també a Madrid, per més que això incomodi els socialistes.

Algunes forces ja parlen d'"utopia". Vol dir això que seguiran amb allò d'unitat, unitat, unitat, unitat, unitat, unitat...